

ס

פרומי / נאנדה

בבית עוד עומד השקט של הבוקר, צלילים של נשימות סדורות מעשירים אותו. פרומי סוגרת את הדלת מאחוריה בדממה, ופונה ישירות למטבח. את הקפה שלה היא עוד לא שתתה הבוקר, והוא חובה אם צביקי עומד לקפוץ לידיים שלה ברגע שתציץ בפתח החדר.

היא מתיישבת עם הספל הרותח, מפרגנת לעצמה כמה שניות של בהייה באדים המטפסים. מנסה לקחת את הנשימה שלא הספיקה לקחת בתחילת הבוקר, ולהתמלא בכוחות לקראת היום שמחכה לה עם הילדות.

לוגמת את הקפה לאט לאט. מתענגת עליו. שואבת ממנו מרץ, מוטיבציה, חיוניות. כל מה שהספיק אלחנן לשאוב ממנה בשעה בה הם היו ערים יחד.

אלחנן הלך לגן, היא מזכירה לעצמה. עכשיו תניחי לו ולמחשבות עליו עד אחת בצהריים. תשמרי את האנרגיות למה שנמצא בשטח בפועל.

הקפה בספל תם והיא מצרה על כך. הדקות האלה של לשבת לבד עם עצמה בתחילת הבוקר כל כך ממלאות אותה, ועוד כוס קפה טובה כמו זו ששתתה עכשיו יכלה לאפס אותה לגמרי, אבל עכשיו היא כבר חייבת לרוץ לצביקי שבוודאי מחכה לה ער בעריסה, מצפה לטיטול יבש ולדיסה חמה.

ההברות של צביקי המשתעשע בצעצועים שעל הרצפה, שבע ולבוש, מתחילות לעורר את הילדות. היא שומעת את חני ומלכי מצחקקות מן החדר. מיטה חורקת. דלת ארון נטרקת. קולב נופל.

מסדרת על השיש חמש כוסות, מרתיחה את המים שוב. מוציאה מהארון את אבקת השוקו, התיונים והסוכר. אולי היום תצטרף לילדות ותפרגן לעצמה כוס חמה נוספת.

הן מגיעות למטבח בזו אחר זו, צביקי זוחל בעקבותיהן, עוקב אחריהן בסקרנות. אחת, כמה השכמה והתארגנות יכולות להיות נפלאות כשמדובר בחמש בנות ותינוק.

"אלחנן כבר הלך?" ריקי מבררת בקול שהשוקו עוד לא קילף ממנו את שרידי השינה האחרונים.

"כן, אלחנן לומד רגיל".

"איזה נס", ריקי מצחקקת ומתרגמת את מחשבותיה השקטות של פרומי למילים בוטות יותר, "ככה אני לא צריכה לשתות בעמידה ליד השיש, שלא ישפוך לי את הכוס".

"שבי לפני שיישפך לך על השיש", ליבי לוקחת פיקוד, "היום תורי לנקות את החלבי".

פטפוטי בוקר רגועים חולפים בין כוסות השתיה החמה וקוביות שוקולד במילוי נוגט, פרומי מעיינת ברשימת ההספקים המוצמדת למקרר.

"מה נעשה היום?" ללי מניחה את הכוס שלה על השיש, מפנה אליה מבט מצפה.

"קודם תתפללו, אחר כך נכין לחמניות לארוחת בוקר". פרומי מצביעה על המיקסר שממתין בפינת השיש.

"יו, לחמניות בטעמים?" ריקי מתרגשת.

"מה שנחליט ביחד", פרומי מתנתקת מההישענות על שפת השיש, מקווה לזרז אותן להיכנס לסלון לתפילה. יש לה שיחות חשובות לבצע בזמן שהן תתפללנה.

"ריקי, כשאת מסיימת להתפלל - תתפללי עם מלכי וחני".

ריקי מרוצה מהתפקיד, והחמישיה נכנסת לסלון. צביקי אחריהן.

היא מעבירה ניגוב על שולחן המטבח, ומנחיתה עליו את ספר המתכונים. מי שתגיע ראשונה אחרי התפילה - שתתחיל לדפדף ולהנות. עד אז

היא צריכה להספיק לבצע שיחות טלפון חשובות.

הראשונה היא זימון תור לבדיקת שיניים לשתי הגדולות, אחריה תור לרופא עור לצביקי, ולפני שהיא מספיקה לחייג את המספר הבא בתור - ריקי ומלכי כבר ניצבות בפתח חדר ההורים.

"סיימנו להתפלל", ריקי מודיעה חגיגית, "מתחילים את הלחמניות?"

"כבר", פרומי מבטיחה, "אני חייבת לעשות עוד טלפון אחד".

ריקי מסבה גב, פרומי בוחנת את הספרות שמופיעות על המסך, משווה לנייר שהיא אוחזת בידה, וחבטה מרעידה את הקירות.

היא משליכה את הטלפון על השידה הקרובה, רצה לסלון. ללי נושאת בידה את צביקי הצורח, פרומי נוטלת אותו ממנה.

"איך הוא נפל?" היא מבררת תוך כדי שהיא משפשפת את ראשו, הבכי מתחיל להחלש.

"הוא רצה שליבי תרים אותו, אבל היא באמצע שמונה עשרה. אז הוא משך בשמלה שלה עד שהוא נפל".

"אויש", פרומי מעניקה לו נשיקה, שמנחמת אותו באופן מפליא. היא מתפתה להוריד אותו חזרה ולרוץ לבצע את החיוג שנקטע באמצעו, אבל מבט קל על הסלון מגלה שכולן סיימו להתפלל, והגיע הזמן להפעיל את הקיטנה.

"קדימה, למטבח", היא מכריזה בהשלמה. במהלך הבוקר יימצאו חמש דקות שקטות לסיים את המטלה שזנחה באמצעה.

שעה וחצי אחר כך, כשהילדות עסוקות ביצירת לחמניות עגולות ומאורכות, מצופות בבצל או בשום - וצביקי ישוב בכסא האוכל שלו לידן ומתענג על פרוסת לחם - היא שבה לטלפון שנשאר דומם על השידה בחדר השינה.

היא מחייגת מחדש את המספר שהיא תולה בו תקוות כמוסות של תוספת שעות תעסוקה לאלחנן. קול של מנחה נמרצת ואנרגטית מורה לה להקיש אחת לעברית, מפנה אותה לשלוחה חמש להזמנת מוצרים, משם לשלוחה שלוש למתקני החצר, וכשמברך אותה קול אנושי בבוקר טוב, מטריד 'ביפ' את הזרימה שבקו. היא מתעלמת ממנו.

"אני מעוניינת להזמין מוצר מהקטלוג שלכם".

"בבקשה. מה קוד המוצר?"

אויש. הקטלוג לא לידה.

"דקה, אני בודקת".

הקטלוג מונח על המקרר, וכשהיא פונה למטבח לקחת אותו היא יודעת שהיא מסתכנת בהתנפלות המונית.

היא נכנסת למטבח על קצות האצבעות, מרוכזת בגג המקרר. נוטלת את החוברת, חומקת למסדרון ומשם שוב לחדרה.

מדפדפת, זה לוקח זמן. יש הרבה דפים והיא ממש לא זוכרת באיזה עמוד זה.

הו, הנה.

"הקוד הוא אפס ש-" ביפ. עכשיו היא כבר מציצה לראות מי המתקשר. הופ, זה מנדי.

"גברת, את איתי?"

"כן. אפס שש שש שלוש אחת".

"נדנדה תלויה, כן?"

"בדיוק".

"באיזה צבע את מעוניינת?"

"ממ... כחול, כמו בתמונה".

"התמונה להמחשה בלבד, גברת. במלאי יש כרגע ירוק, שחור, ואדום בשילוב כחול".

"אני מעוניינת באדום-כחול".

"שילוב של שני צבעים זה בתוספת עשרים שקלים, גברת. כך מופיע אצלי".

"אז..." שני צבעים שווים תוספת של עשרים שקלים? כמה מעצבן לקנות דברים בלי לראות בעיניים.

"איזה ירוק זה?" ביפ. מנדי.

"מאיפה אני אדע, גברת? אצלי אין תמונה. רשום ירוק וזהו".

היא חוסכת כמה עשרות שקלים בקניה הטלפונית הזו, אם היא מוסיפה להוצאה עוד עשרים - כבר אפשר לגשת לחנות פיזית ולראות בעיניים על מה הולכים לשלם.

"שיהיה ירוק", היא אומרת בהשלמה.

ביפ. מנדי.

לא נעים, כנראה משהו ממש דחוף. אבל מכוער מאוד לעבור שיחה באמצע רכישה טלפונית.

"אמא, הפלאפון", קולה של ללי וקולו של הצלצול מתקרבים אליה. "זה אבא".

"סליחה, אני כבר נותנת לך פרטי אשראי. דקה", היא מרחיקה את הטלפון ומקרבת את הנייד.

"כן, מנדי", היא משתדלת להסתיר את התמיהה.

"פרומי?" הקול שלו לוחש, מעורר בה פעמונים מצלצלים.

"מה קרה?"

"כבר קנית את הנדנדה הזאת שאמרת שתקני היום בטלפון?"

"אני ממש עכשיו באמצע".

"עוד לא קנית?"

"ל...לא. עוד לא".

"אז תדחי את הקניה הזו כרגע. אנחנו כנראה נצטרך להימנע מהוצאות לא הכרחיות בתקופה הקרובה, עד שדברים יתבררו".

"מה? מנדי, מה קרה?"

"אני לא יכול להאריך עכשיו", הקול שלו לחוץ, "אל תקני היום שום דבר בלי לשאול אותי. כשאחזור הביתה אסביר לך".

"טוב", הכתפיים שלה נופלות.

רק כשהשיחה מתנתקת היא מבינה שללי עמדה שם בזמן שהיא שוחחה, עוקבת אחר כל מילה והעוויה.

הטלפון בידה השניה מזכיר לה את קיומו.

"הלו?" היא מנסה.

"כן, גברת, אני ממתינה לפרטי האשראי. מאתיים חמישים שקלים".

"אני מתנצלת", היא מרגישה סומק מטפס בלחייה, מתפשט אל אוזניה ומצחה, "האשראי לא לידי כרגע". מה שנכון. הוא בארנק שלה בתיק שתלוי על המתלים בכניסה לבית. מרחק של עשר שניות הליכה.

"פעם הבאה שאת מתקשרת תוודאי שהכרטיס אצלך, גברת", המוקדנית

מוכיחה אותה, "שארשום לחזור אלייך מאוחר יותר?"
 "לא, אל תרשמי. אתקשר בעצמי."
 "שיהיה יום טוב", מאחלת הנציגה מעבר לקו.
 "סליחה". זה מה שפרומי מצליחה להגיד.
 מה קרה אצל מנדי? מה?

הקריאות מהמטבח מאלצות אותה להתייבב על שתי רגליים חזקות ולגשת לענות על שאלות ולכוון.
 "אמא, איפה להניח את הלחמניות המוכנות?"
 "כאן", היא מרפדת תבנית בנייר אפיה, ממקמת אותה על השיש.
 לחמניות מועברות בידיים מקומחות מן השולחן אל התבנית. התבנית מתמלאת והיא מוציאה עוד אחת, הבצק עומד לבוא אל סיומו, חיוכים שבעי רצון מקשטים את פני חמש ילדותיה המאושרות.
 "עכשיו נתפח את הלחמניות עוד ארבעים דקות, ואחר כך נכניס לאפיה".
 היא מעדכנת.

"אוי, זה יהיה מוכן עוד הרבה זמן. אנחנו רעבות".
 פרומי מרימה עיניים לשעון. הן צודקות. גם הקיבה שלה רומזת שתשמח לאכול בקרוב, היא כנראה לא תכננה את הזמן נכון.
 "אנחנו נכניס את התבנית הראשונה לתנור, שתתחיל להתחמם ביחד איתו, כך נרוויח התפחה מהירה", היא מפעילה את התנור, "ובינתיים אחתוך פירות, ועד שנסיים לקלף ולאכול - התבנית הראשונה תהיה מוכנה".

ליבי מנקה את השולחן לבקשתה, ריקי ומלכי מביאות מסלסלת הפירות תפוחים ונקטרינות, ללי שוטפת אותם ביסודיות ומגישה לשולחן. פרומי מתיישבת ומפלחת וחותכת, מחלקת לצלחות ועונה 'אמנים' לברכות. מושיטה פלח נקטרינה לצביקי, טועמת גם בעצמה.
 אוי, הפרי מחניק אותה. אין לה תאבון בכלל, השיחה התמוהה ממנדי ממש לא ציידה אותה בעודף מצב רוח.

ריח של לחם טרי מתחיל להתפשט במטבח, מחזיר לה את עשתונותיה. עוד מעט הן תיטולנה ידיים ותתיישבנה לארוחת בוקר מאוחרת וחוויתית של חופש גדול. אפשר כבר להתחיל לחתוך ירקות ולתבל גבינות,

והארוחה הזו תהיה חגיגה לחרך וחגיגה לעיניים.

לבנות שלה מן הסתם זה פיצוי לקיטנה שלא נרשמו אליה. החוויות שהיא מצליחה לספק להן בבית מקסימות, ועולות גרושים לעומת עלויות של קיטנה.

האם לפני שבועיים, בשלהי שנת הלימודים הגוועת, כששוחחו ביניהם על רישום לקיטנה, והתדיינו אם הוא נחוץ או לא, ומנדי היה נחרץ שלא, הוא כבר ידע משהו?



מתוך המים הזורמים במקלחת, המגבות המושלכות, הצעצועים הנאספים בפקודתה והפיגמות המסתובבות - היא נשלפת אל המטבח, מוזגת מים קרים לכוס גדולה ומגישה לאיש העייף והכפוף שנכנס הביתה.

הוא מקבל את הכוס בתודה ומברך בקול נמוך.

היא לא רוצה ללחוץ, אבל המתח נוגס בסבלנות שלה. הראשונים שמפסידיים מכך הם הילדים.

"מה קרה?" היא שואלת בשקט. אם אין לו כוח לענות עכשיו הוא יבקש שתדבר איתו אחרי שהילדים יהיו במיטות.

הוא ניגש לסגור את דלת המטבח.

"הנדיב שהיה אמור לממן את הפרויקט הבא נכנס לקשיים", הוא אומר, מצחו מקומט, "בינתיים החזירו אותי לעריכה רגילה".

"מה המשמעות של זה?" היא שואלת בשקט. קולה שטוח ואנמי.

"שכל הבונוסים שהייתי רגיל לקבל בשנתיים האחרונות על ההספקים של העורכים שהיו בצוות שלי, יורדים. אקבל את השכר השעתי הרגיל. ולא ידוע ל כמה זמן. אי אפשר לדעת מתי הנדיב אמור להתאושש, ואם בכלל, וגם אם כן. האם הוא ירצה לחזור לממן את הסדרות שתכנן להדפיס? כרגע לא יודעים כלום. והמשכורת שלנו חוזרת למה שהיה פעם - עד לפני כשנתיים-שלוש. ואני לא יודע ל כמה זמן".

משהו בלב שלה מתכווץ. ואחר כך מנתר. ואחר כך קורס, מובס, בפינה.

"אני צריך לבדוק את האפשרויות. אם היו יורדות לי שעות - לפחות הייתי לוקח עוד שעות במקום אחר. אבל רק התוספות ירדו, וזה כבר יותר מסובך. אני צריך לחשוב מה אני מסוגל להוסיף כדי להגדיל את המשכורת לסכום שיספיק לא רק לתשלומי משכנתא והחזרי הלוואות ומחיה, אלא גם לצרכים הנוספים שיש לנו כמשפחה בת תשע נפשות".

"בלי עין הרע", היא ממלמלת אוטומטית.

"בלי עין הרע", הוא מסכים איתה. ושותק.

גם היא שותקת. מה היא יכולה להגיד.